

Hồi thứ hai mươi mốt

Người trên núi Ngũ Đài liên quan đến Thái hậu

Hải lão công nói tới đây, thở dài than:

- Đáng tiếc mình ta càng ngày càng đi vào chỗ nguy ngập, e rằng không thể chờ đợi được nữa.

Vì Tiểu Bảo tự biết là chẳng còn cách nào giữ nguyên vẹn được, gã đâm ra liều đến mà lòng sợ hãi cũng bớt đi, chỉ còn nghĩ kế thoát thân. Gã tự nhủ:

- Tuy võ công lão cao cường nhưng đôi mắt chẳng nhìn thấy gì. Ta chỉ cần kiếm nơi ẩn nấp là lão không thể tìm thấy được.

Đột nhiên gã động tâm tự hỏi:

- Bữa nay ta lấy được thanh bảo kiếm chặt sắc như chặt bùn. Sao không thử dùng một phen coi?

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Công công! Té ra công công đã biết rõ tiểu tử không phải là Tiểu Quế Tử, nên nghĩ cách hành hạ tiểu tử. Ha ha! Công công mắc lõm tiểu tử rồi! Ha ha! Ha ha!

Gã buông tiếng cười rộ. Người gã cũng cử động loạn lên. Gã co chân phải lại, tay mặt nắm đốc thanh trủy thủ, rút ra khỏi vỏ từ từ một cách thận trọng để khỏi phát ra tiếng động. Gã tính rằng lỡ có tiếng động nhỏ nhẹ thì cũng bị tiếng cười lấn át đi.

Hải lão công hỏi:

- Ta mắc hỡm ngươi cái gì?

Vì Tiểu Bảo nói trắng nói cuội cốt làm cho Hải lão công phân tán. Bây giờ gã lại bịa chuyện đáp:

- Trong canh có thuốc độc, buổi đầu tiểu tử ăn phải rồi, sau tiểu tử nói cho Tiểu Huyền Tử nghe thì y bảo công công có ý hại tiểu tử bỏ thuốc độc vào canh...

Hải lão công kinh hãi ngắt lời:

- Hoàng thượng đã biết chuyện này rồi ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Sao ngài lại không biết? Có điều khi đó tiểu tử chưa biết Tiểu Huyền Tử là Hoàng thượng. Y dặn tiểu tử đừng lộ chuyện này mà chỉ gia tâm đề phòng. Lúc ăn canh vào miệng lại nhổ ra bát mà công công không ngó thấy.

Gã vừa nói vừa giơ thanh trủy thủ lên dần dần. Mũi kiếm nhắm vào trước mặt Hải lão công. Gã nghĩ bụng:

- Nếu mình đâm một nhát mà lão không chết ngay thì dù lão có bị trúng kiếm cũng phóng chưởng đánh mình uống mạng.

Vì Tiểu Bảo mới là đứa con nít 13, 14 tuổi gặp lúc sanh tử dĩ nhiên giọng nói không khỏi phát run, nhưng gã không bối rối cũng là hiếm rồi.

Hải lão công bán tín bán nghi, lại cười hỏi:

- Người không ăn canh thì sao lại ấn vào mé bên trái bụng dưới lại đau đớn vậy?

Vì Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Tiểu tử chắc rằng tuy đã nhổ canh ra nhưng không súc miệng thì thuốc độc còn dính chút ít cũng theo thức ăn mà nuốt vào bụng...

Gã nói tới đây thì lưỡi trủy thủ lại đưa gần vào mấy tấc và chỉ còn cách ngực Hải lão công chừng hơn một thước.

Gã ngấm ngấm vận kinh lực vào cánh tay, định bật lên tiếng cười rồi hết sức phóng kiếm đâm tới, đoạn chui vào gầm giường chuồn ra phía khác, bỗng nghe Hải lão công nói:

- Nếu vậy hay! Chất độc "Sơn cốt đào tuỷ giảo trường đan" chẳng có thuốc nào chữa được. Người trúng độc thì phát tác chậm lại và càng chịu khổ sở đau đớn muôn phần chứ chẳng lợi gì.

Vì Tiểu Bảo bật tiếng cười hô hố. Tròng cười chưa dứt, bao nhiêu lực đạo trong mình đề tụ hết vào cánh tay mặt phóng kiếm đánh tới trước ngực Hải lão công.

Hải lão công đột nhiên thấy hơi lạnh buốt qua mặt, biết ngay có điều khác lạ. Lão bản lãnh cao thâm, phản ứng xuất quỷ nhập thần. Lão phát giác Vì Tiểu Bảo đột nhiên đánh lén, trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lão chỉ biết đối phương đã động thủ, không kịp nghĩ đối phương ra tay cách nào, liền vung tay trái lên gạt mũi kiếm đâm tới. Tay mặt phóng chưởng đánh

"bình" một tiếng hất tung người Vi Tiểu Bảo đập gãy cửa sổ văng ra ngoài rớt xuống vườn hoa.

Bỗng lão cảm thấy tay trái đau đớn kịch liệt. Té ra bốn ngón tay của lão đã bị lưỡi trủy thủ hót đứt một nửa.

Giả tử lưỡi trủy thủ của Vi Tiểu Bảo mà không toát ra hơi lạnh cho Hải lão công biết trước một chớp nhoáng thì lão đã bị đâm trúng ngực rồi. Nhưng hạng đao kiếm tầm thường như vậy mà công lực hai người lại khác nhau xa thì dù lão có bị đâm trúng ngực, cũng bị thương ngoài da thịt mà thôi. Luồng nội kinh của lão đưa ra bàn tay thành cứng như sắt có gạt trúng đao kiếm thì khí giới của đối phương bị hất văng đi chứ không làm cho tay lão bị thương được.

Lưỡi trủy thủ này sắc bén phi thường nên Hải lão công luyện nội kinh đã mấy chục năm mà không hất tung nó đi được cho tuột khỏi tay đối phương. Trái lại bốn ngón tay của lão lại bị hót đứt.

Phát chưởng ở tay mặt cực kỳ hùng hậu có thể đập tan bia vỡ đá, đã đánh trúng thì dù là anh hùng hảo hán cũng không chịu nổi chứ đừng nói gã Vi Tiểu Bảo.

Hải lão công chắc mẩm phát chưởng của lão đã làm tan nát nạng phủ đối phương và chết ngay trước khi bắn văng ra ngoài cửa sổ. Lão cười lạt một tiếng, miệng lẩm bẩm:

- Thằng cha tiểu quỷ được chết một cách chóng vánh như vậy là phước bảy mươi đời nhà gã rồi.

Lão định thần xé một mảnh vải giường buộc tay trái lại rồi tự hỏi:

- Không hiểu thằng quỷ con này dùng thứ khí giới gì mà ghê gớm như vậy?

Lão càng suy nghĩ càng lấy làm lạ, bụng bảo dạ:

- Khí giới trong tay thằng tiểu quỷ nhất định là một thanh bảo đao, bảo kiếm hiếm có ở đời mà ta chưa từng nghe tiếng hay được tận mắt thấy. Nếu không thì ta đã vận nội kinh ra bàn tay cứng như gang thép, cùng lắm ta có bị thương thì cây bình khí trong tay thằng quỷ cũng phải bắn văng đi, chứ khi nào gã giữ vững được khí giới mà ta bị chặt tấy bốn ngón tay?

Hải lão công ngẫm nghĩ một lát rồi nhảy vọt ra ngoài cửa sổ.

Lão vươn tay sờ mò chỗ Vi Tiểu Bảo rớt xuống để tìm thanh bảo kiếm. Ngờ đâu lão sờ soạng mãi vẫn chẳng thấy đâu.

Hải lão công tuy đui mắt nhưng hình thể vườn hoa ngoài cửa sổ lão đã thuộc như in trong óc. Chỗ nào có hoa, chỗ nào có đá, tựa hồ hiện ra trước

mất. Nếu không thế thì khí nào lão dám nhảy ầu ra ngoài? Lão nghe rõ Vi Tiểu Bảo rớt xuống bên khóm hoa thược dược và lão ước lượng chương lực của mình hất gã ra tới chỗ đó.

Hải lão công sờ soạng hồi lâu không thấy gì, ngạc nhiên tự hỏi:

- Thanh bảo kiếm trong tay thằng quý con hoặc giả có thể bắn đi xa hơn, nhưng sao cả thân ma của gã cũng không còn ở đây?

Bây giờ lão cần sờ cho thấy xác Vi Tiểu Bảo, nhưng sờ khóm thược dược thấy cành lá đều bị dập nát, đúng là gã bị rớt xuống chỗ này.

Hải lão công càng kinh hãi hơn, tự hỏi:

- Phải chăng xác chết của thằng quý con có người đem đi nói khác rồi? Người nào mà thân pháp ghê gớm đến thế? Lúc họ cử động đem xác chết đi sao ta chẳng hay biết gì hết?

Lão cho là phát chương của lão đánh ra nhất định Vi Tiểu Bảo phải chết tươi, không có lý nào thoát được.

Ngờ đâu Tiểu Bảo lại không chết. Gã trúng chương rồi như bị nghẹt thở, trước ngực gã đau đớn kịch liệt, tứ chi bách thể rã rời.

Vi Tiểu Bảo rớt xuống đất suýt nữa ngất đi. Gã còn cảm giác được mạng sống gã lúc này khác nào ngàn cân treo đầu sợi tóc. Gã đã không dám chết được Hải lão công thì nhất định lão truy kích.

Vi Tiểu Bảo liền trần mình thu tàn lực lồm cồm bò dậy. Nhưng gã vừa đi được hai bước, chân nhũn ra lại ngã xuống. Người gã long lóc theo chiều dốc thoải thoải trong khu vườn hoa.

Giả tử Hải lão công không bị đứt tay thì lúc Vi Tiểu Bảo lăn người như vậy đủ phát ra âm thanh lọt vào tai lão. Nhưng lão bị trọng thương vừa đau đớn vừa phiền não trong lòng, tâm thần lão rối loạn. Nhất là không thấy xác Vi Tiểu Bảo lão lại càng kinh hãi. Chẳng khi nào lão có thể ngờ được Tiểu Bảo trúng phát chương đó mà không chết, dù lão có nghe thanh âm cũng chẳng tin ở tai mình.

Chỗ dốc này khá dài. Vi Tiểu Bảo lăn xuống đến hơn mười trượng mới dừng lại.

Gã lại ráng đứng lên từ từ bước đi. Gân cốt toàn thân gã đau đớn cơ hồ không chịu nổi. May mà lưỡi trủy thủ gã vẫn còn nắm trong tay. Bất giác gã mừng thầm tự nhủ:

- Vừa rồi lão con rùa đánh ta hất ra ngoài cửa sổ. Cũng may mà lưỡi trủy thủ của ta đâm không cắm vào người lão là ta hên vận lắm rồi.

Vi Tiểu Bảo xỏ lưỡi trủy thủ vào ống giày rồi bụng bảo dạ:

- Hành tung mình bị bại lộ. Lão con rùa đã biết mình giả mạo Tiểu Quế Tử thì không thể ở lại Hoàng cung được nữa. Đáng tiếc bốn mươi lăm vạn lạng bạc ta chưa lấy được, thành ra mừng hụt một phen. Con bà nó! Có bao giờ thằng người lại hên vận đến thế được? Chẳng có lẽ một phen hoạch tài được bốn mươi lăm vạn lạng, nếu lão gia lúc này có bốn mươi lăm vạn lạng bạc thì cũng vung phí một đêm cho hết nhẩn. Có thể mới là tay hào kiệt.

Gã nghĩ vậy rồi không khỏi ra chiều đắc ý. Bất giác gã lại thở dài lẩm bẩm:

- ả tiểu cung nữ kia chắc đang ngơ ngẩn đợi ta. Và lại bây giờ đang nửa đêm ta chẳng có cách nào ra khỏi Hoàng cung được.

Gã sức nhớ ra điều gì, bất giác la thảm:

- Trời ơi!

Gã sờ vào cái hộp giấy trong bọc thì thấy nát nhừ. Gã tự nhủ:

- Ta cầm cái này lại cho ả coi để ả khỏi nóng lòng, ta cứ nói cho ả hay là bị té làm cho hộp kẹo mút nát nhừ biến thành một đồng phân trâu có điều đồng phân trâu này vừa thơm vừa ngọt, ăn rất ngon miệng. Ha ha! Con bà nó! Phân trâu mà ngon ngọt mới thật là kỳ! Người đã ăn bao giờ chưa, lão gia nếm thử rồi.

Vì Tiểu Bảo trong lòng nghĩ ra những câu bật cười, chân gã bước mau về phía cung viện của Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo đi tới ngoài vườn thấy cổng đóng, liền lẩm bẩm:

- Hồngбет! Ta không ngờ cổng này lại đóng chặt, bây giờ ta biết làm cách nào để tiến vào được?

Gã còn đang ngơ ngác không biết đi đâu thì cổng viện đột nhiên hé mở không một tiếng động.

Vị tiểu cô nương thò đầu nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng tỏ Vì Tiểu Bảo nhìn rõ đúng là Nhị Sơ.

Nhị Sơ đóng cổng rồi ghé vào tai Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Ta sợ người không vào được nên ta chờ ở đây đã lâu rồi.

Vì Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Tiểu đệ đến chậm vì không ra sớm được. Dọc đường vội vàng quá lại vấp phải một con rùa biển vừa tanh vừa thối, bị té một cái bằng trời giáng.

Nhị Sơ ngáp ngừng hỏi:

- Trong vườn hoa... làm gì có rùa biển? Ta không thấy bao giờ. Người... bị té có đau không?

Vi Tiểu Bảo vừa rồi hăng hái đi một mạch, quên cả đau đớn. Bây giờ gã nghe Nhị Sơ hỏi câu này liền cảm thấy xương cốt toàn thân đang đau đớn rồi, tưởng không còn một chỗ nào nguyên vẹn. Gã không nhịn được bật tiếng rên:

- úi chao! Đau quá!

Nhị Sơ nắm tay gã dắt đi khẽ hỏi:

- Người té đau ở chỗ nào?

Vi Tiểu Bảo toan trả lời thì bất thành linh một vật đen xì chiếu bóng xuống đất.

Gã ngừng đầu nhìn lên thấy bóng đen kia như con chim ưng khổng lồ từ trên đầu tường sà xuống. Gã giật mình kinh hãi, xuýt bật tiếng la hoảng.

Con chim khổng lồ đứng xuống đất như hình người.

Vi Tiểu Bảo định thần nhìn lại. Dưới ánh trăng tỏ chàng nhìn rõ thì không phải là chim ưng mà là một người, thân thể gầy nhom, lưng đã hơi cong. Chính là Hải lão công.

Nhị Sơ quay mặt về phía Vi Tiểu Bảo, không ngó thấy Hải lão công tiến vào, nhưng thị thấy gã vừa quay lại nhìn, liền trợn mắt há miệng, vẻ mặt kinh hãi thất sắc, thị cũng quay đầu dòm lại.

Vi Tiểu Bảo ứng biến thần tốc. Gã đưa tay trái ra bịt lấy miệng Nhị Sơ, khiến thị chưa bật ra được nửa tiếng.

Tiếp theo gã xua tay lia lịa ra hiệu cho thị đừng có lên tiếng.

Nhị Sơ gật đầu. Vi Tiểu Bảo liền buông tay ra, mắt gã ngó Hải lão công chằm chặp thì chỉ thấy lão đứng trơ trơ như phỗng tựa hồ để lắng nghe động tĩnh.

Sau một lúc lâu Hải lão công mới từ từ tiến về phía trước.

Vi Tiểu Bảo thấy lão đi thẳng ra chỗ khác chứ không tiến về phía mình, mới thở phào một cái, bụng bảo dạ:

- Lão con rùa này thật là ghê gớm! Lão đui mắt mà vẫn còn theo dõi hành tung ta được tới đây.

Gã lại nghĩ:

- Chỉ cần sao ả tiểu cung nữ này đừng phát ra tiếng động là lão con rùa chẳng biết đường nào mà truy tung.

Hải lão công tiến về phía trước mấy bước. Đột nhiên lão nhảy vọt lên, không hiểu lão dùng thân pháp gì đã hạ mình xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Hải lão công vươn tay ra nắm trúng cổ Nhị Sơ.

Nhị Sơ vừa "ối" lên một tiếng thì cổ họng bị nghẹt không thốt ra lời được nữa.

Vi Tiểu Bảo chẳng phải là hạng nghĩa hiệp, không nghĩ gì đến chuyện thương hương tiếc ngọc đứng ra can thiệp. Gã tự nhủ:

- Lão con rùa này muốn kiếm ta chứ không phải kiếm ả tiểu cung nữ thì chắc lão không giết thị đâu.

Lúc này Hải lão công chỉ đứng cách Vi Tiểu Bảo không đầy hai thước làm cho gã bở vía cơ hồ sồn dái. Gã không dám nhúc nhích và gã biết chỉ cử động một ngón tay liền bị lão nghe thấy ngay.

Bỗng Hải lão công khẽ hỏi:

- Đừng la! Mi mà không nghe lời ta là ta bóp chết đó. Ta hỏi gì mi phải nhỏ nhẹ trả lời. Mi là ai?

Nhị Sơ run sợ ấp úng đáp:

- Tiểu tỳ... tiểu tỳ...

Hải lão công vươn tay mặt ra sờ đầu tóc rồi sờ đến mặt. Lão hỏi:

- Phải chăng ngươi là một tên tiểu cung nữ?

Nhị Sơ đáp:

- Phải... phải!

Hải lão công hỏi:

- Đang lúc nửa đêm ngươi tới đây làm chi?

Nhị Sơ ngập ngừng:

- Tiểu tỳ... ra đây chơi, ngắm cảnh.

Hải lão công trên môi thoáng lộ một nụ cười nham hiểm, dưới ánh trăng thăm đậm coi rất khủng khiếp. Lão hỏi:

- Còn ai ở đây nữa không?

Lão ngoẹo đầu lắng tai nghe hơi thở những người đứng bên.

Nguyên vừa rồi Nhị Sơ không giữ bình tĩnh nín thở được. Thì sợ quá hơi thở dồn dập nên Hải lão công mới biết chỗ thị đứng.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo tuy đứng gần lão nhưng gã thở rất nhẹ nên trong lúc nhất thời lão chưa phát giác ra được.

Vi Tiểu Bảo muốn giơ tay ra hiệu cho Nhị Sơ đừng nói, nhưng không dám cử động. May Nhị Sơ cũng là người tinh khôn, thị phát giác ra lão dúi mắt liền đáp:

- Không... không có ai cả.

Hải lão công hỏi:

- Hoàng thái hậu ở chỗ nào? Người dẫn ta đến yết kiến ngài!

Nhị Sơ kinh hãi năn nỉ:

- Công công!... Công công đừng tâu với Thái hậu... Lần sau... Tiểu tỳ không dám thế nữa.

Thị chỉ sợ lão thái giám này bắt thị đưa đến tâu với Thái hậu về việc thị đã đi chơi đêm.

Hải lão công đáp:

- Người năn nỉ cũng bằng vô dụng. Nếu không chịu dẫn ta đi là ta quật chết.

Lão nhả kinh lực thêm một chút, khiến Nhị Sơ cơ hồ nghẹt thở, mặt thị đỏ bừng lên.

Vi Tiểu Bảo sợ quá sồn dái ra quần rồi nhỏ giọt xuống đất. May ở chỗ Hải lão công không để ý. Dù lão có nghe tiếng nước tiểu nhỏ giọt thì cũng cho là Nhị Sơ sợ quá sồn dái. Lão từ từ nới tay, khẽ giục:

- Mau dẫn ta đi!

Nhị Sơ không sao được, đành đáp:

- Được rồi!

Thị ngoẹo đầu ngó Vi Tiểu Bảo có ý bảo gã chạy đi, thị nhất quyết không cung xưng. Rồi thị khẽ nói:

- Cấm cung của Thái hậu ở bên kia.

Thị từ từ cất bước. Hải lão công tay trái vẫn nắm cổ Nhị Sơ sóng vai mà đi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lão con rùa chắc sẽ vào tâu Thái hậu là ta mạo xưng tiểu thái giám và Tiểu Quế Tử đã bị ta giết chết rồi, mắt lão cũng bị ta làm cho đui mù, để Thái hậu hạ lệnh bắt ta. Sao lão không đến tâu Hoàng thượng? Phải rồi! Lão biết Hoàng thượng thân mật với ta, lão sợ ngài không để lời cáo trạng vào tai. Bây giờ biết làm thế nào? Ta phải lập tức trốn khỏi Hoàng cung. Trời ơi! Không xong rồi! Hiện đang nửa đêm các cổng ngõ trong cung đều đóng kín

thì trốn ra thế nào được? Chỉ lát nữa Thái hậu truyền lệnh trốn nã thì dù ta có mọc cánh cũng chẳng bay đi đường trời nào được.

Vì Tiểu Bảo còn đang hoang mang, bỗng nghe thanh âm đàn bà từ trong phòng cất tiếng hỏi:

- Hải Đại Phú! Người đến kiếm ta ư?

Giọng nói âm trầm, nhưng Vì Tiểu Bảo cũng nghe rõ thanh âm của Thái hậu. Gã giật mình kinh hãi, muốn co giò chạy trốn.

Lại nghe Hải lão công đáp:

- Chính thị! Nô tài là Hải Phú đến vấn an lão nhân gia.

Thanh âm lão có vẻ gay gắt tỏ ra chẳng tử tế gì.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ tự hỏi:

- Lão con rùa là cái thá gì mà dám vô lễ với Thái hậu như vậy?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ gã bụng bảo dạ:

- Lão con rùa nói năng làm cho người không vui dạ, chắc Thái hậu ghét lắm. Sao ta không nhân cơ hội này mà đâm bị thóc chọc bị gạo một phen? Vả bây giờ ta muốn trốn khỏi Hoàng cung cũng không được.

Đây tuy là điều mạo hiểm, nhưng gã nghĩ tới mình vừa lập đại công, cả Hoàng thượng lẫn Thái hậu đều yêu gã, gã cho là có giết thẳng lỏi Tiểu Quế Tử và có làm đui mắt con chó của lão rùa cũng chưa đáng kể là đại tội. Gặp khi nguy cấp, gã còn tính đến chuyện nhờ Sách Ngạch Đồ tâu xin. Trái lại nếu gã bỏ đi thì Hải lão công nói gì gã cũng chẳng thể nào biện bạch được, có khi đang vô tội lại biến thành có tội.

Rồi gã tự nhủ:

- Nếu Thái hậu hỏi ta sao lại giết Tiểu Quế Tử thì ta tâu. Chà chà! Vì ta nghe Tiểu Quế Tử và Hải lão công buông lời ngạo mạn đến Hoàng thượng và Thái hậu bằng những lời lẽ không thể nhin được, nên vung dao chém chết Tiểu Quế Tử lại thừa cơ làm cho đui mắt Hải lão công. Trường hợp ta bị Thái hậu hỏi vặn thày trò lão con rùa đã xúc phạm như thế nào, ta sẽ bịa chuyện hoang đường. Lão con rùa đâu phải là hạng đánh giặc miệng nổi với ta.

Gã nghĩ tới đây phấn khởi tinh thần, không nghĩ đến chuyện trốn nữa. Gã chỉ còn sợ Hải lão công không tranh biện được với gã sẽ nhảy xổ lại vung chưởng đánh chết, nên trước hết gã phải kiếm nơi an toàn để khi tranh biện trước mặt Thái hậu, Hải lão công không bắt và không đánh gã được.

Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

- Người vấn an ta thì phải chờ lúc ban ngày ban mặt, sao lại đang nửa đêm, người dám lén vào đây thì còn ra thể thống gì nữa?

Hải lão công tâu:

- Nô tài có việc bí mật bẩm Thái hậu mà vào lúc ban ngày tất gặp nhiều người, vụ này để kẻ khác nghe thấy tiết lộ ra ngoài thì không ổn.

Vì Tiểu Bảo bẩm bẩm:

- Lão con rùa sắp đưa cáo trạng ra đây. Ta hãy để lão nói giờ chùng sẽ xen vào cũng chưa muộn. Bây giờ ta biết ẩn ở đâu cho tiện?

Gã đảo mắt nhìn hình thế chung quanh một lượt rồi bước chân tiến đến sau toà núi giả trong Kim ngư trì, lòng tự nhủ:

- Lão con rùa kia mà vọt tới đánh ta là ta rút tôm xuống ao. Khi đó lập tức ta chạy tới phòng Thái hậu thì lão lớn mật đến đâu cũng không dám sấn vào.

Bỗng nghe Thái hậu đằng hắng một tiếng rồi giục:

- Có việc gì cơ mật người hãy nói đi!

Hải lão công hỏi lại:

- Việc này tối mật. Bên mình Thái hậu có ai không?

Thái hậu hỏi lại:

- Người còn muốn điều tra nữa chăng? Võ công người như vậy, bên ta mà có người, lẽ nào người không nghe thấy?

Hải lão công đáp:

- Nô tài không dám vào phòng Thái hậu. Cảm phiền thánh giá Thái hậu ra ngoài này để nô tài bẩm việc.

Thái hậu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Người ỷ mình vào thế lực nào mà dám lớn mật rón rén như vậy?

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây mừng dạ mắng thầm:

- Lão con rùa kia! Người ỷ vào ai mà dám hỗn thế?

Bỗng nghe Hải lão công đáp:

- Khi nào nô tài dám vô lễ!

Bỗng nghe Thái hậu đằng hắng một tiếng ngậm ngừng hỏi:

- Người... dường như người không coi ta vào đâu. Đêm nay người lén mò tới đây không hiểu muốn giở trò gì?

Vi Tiểu Bảo nghe Thái hậu nói vậy trong lòng khoan khoái vô cùng. Gã rạo rức cơ hồ không nhận được muốn lên tiếng thóa mạ:

- Lão con rùa! Hồi lão con rùa! Cáo trạng của lão chưa kịp phô bày lão đã đụng phải cái đỉnh lớn. Xem chừng không cần đến lão gia phải xuất mã, một mình Thái hậu trách mắng gã cũng đủ rồi!

Lại nghe Hải lão công lên tiếng:

- Thái hậu đã không muốn biết tin tức người đó thì chẳng còn gì mà nói nữa. Vậy nô tài xin phép rút lui.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, miệng lẩm bẩm:

- Lão đi là hay lắm! Lão đi là tuyệt diệu! Lão đi đừng có vác mặt quay lại nữa. Lão khốn kiếp rút đi cho rảnh!

Thái hậu nghe Hải lão công nói thế liền hỏi:

- Người có tin tức gì?

Hải lão công đáp:

- Tin tức ở trên Ngũ đài sơn đưa tới.

Thái hậu sững sốt:

- Ngũ đài sơn ư? Người... người bảo sao?

Giọng nói của Thái hậu hơi phát run.

Dưới ánh trăng, Vi Tiểu Bảo ngó thấy Hải lão công đột nhiên vung tay ra điểm. Nhị Sơ lập tức té xuống. Gã kinh hãi vô cùng và trong lòng có ý ân hận, bụng bảo dạ:

- Lão con rùa điểm chết vị tiểu cô nương này chắc khiến cho Thái hậu nổi giận thêm. Vậy lão con rùa có muốn kiện ta điều gì lại càng khó khăn.

Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

- Người... đã thương ai vậy?

Hải lão công đáp:

- Đó là tiểu cung nữ hầu cận bên mình Thái hậu. Nô tài không dám dả thương mà chỉ điểm vào vận huyết cho y ngất xỉu không thể nghe được câu chuyện giữa Thái hậu và nô tài.

Vi Tiểu Bảo nghe lão nói mới yên tâm một chút. Gã lẩm bẩm:

- Té ra lão con rùa không hạ sát y.

Nhưng trong thâm tâm gã vẫn ngấm ngấm có điều thất vọng. Gã cho rằng dù Hải lão công không hạ sát Nhị Sơ, gã cũng chẳng được lợi gì mấy.

Lại nghe Thái hậu hỏi:

- Ngũ đài sơn ư?... Người nói Ngũ đài sơn làm sao?

Hải lão công tâu:

- Một người trên Ngũ đài sơn mà Thái hậu rất quan tâm.

Thái hậu run lên hỏi:

- Người... người bảo y lên núi Ngũ đài sơn ư?

Hải lão công đáp:

- Nếu Thái hậu muốn biết tường tận thì xin rời thánh giá ra ngoài này một chút. Đang lúc nửa đêm, nô tài không dám tiến vào phòng Thái hậu. Nếu Thái hậu đứng đó nô tài phải nói lớn thì việc đại sự bí mật sẽ bị bọn cung nữ cùng thái giám nghe thấy hết chứ không phải là chuyện chơi.

Thái hậu ngần ngừ một chút rồi phán:

- Được rồi!

Lại nghe tiếng cánh cửa kẹt mở, Thái hậu cất bước khoan thai tiến ra.

Vi Tiểu Bảo ẩn mình sau toà núi giả, nghĩ thầm:

- Lão con rùa đui mắt không nhìn thấy ta, nhưng Thái hậu không đui mắt, ta phải thận trọng kéo ngài ngó thấy.

Gã không dám thò đầu nhìn ngang nhìn ngửa nữa. Lúc Thái hậu tiến ra gã nhác trông thấy thân hình ngài không cao mấy, có thể nói là thấp lùn. Gã đã được chiêm ngưỡng Thái hậu đôi lần nhưng đều là những lúc ngài ngồi trên ghế.

Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

- Người vừa bảo y đã lên núi Ngũ đài sơn. Cái đó... có thật không?

Hải lão công tâu:

- Nô tài không nói có ai lên núi Ngũ đài sơn cả mà chỉ tâu trên núi Ngũ đài sơn có một người dường như Thái hậu rất quan tâm.

Thái hậu trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Dù người nói vậy... Y... Người ấy là gì ở Ngũ đài sơn? Phải chăng y ở trong chùa?

Ban đầu Thái hậu nói bằng một giọng trấn tĩnh, nhưng từ lúc ngài nghe Hải lão công nói trên Ngũ đài sơn có người liên quan đến ngài thì hơi thở cấp bách và tâm thần dường như rối loạn.

Hải lão công tâu:

- Người đó ở chùa Thanh Lương trên Ngũ đài sơn.

Thái hậu thở phào một cái nói:

- Tạ ơn Trời Phật. Thế là... ta đã biết tin tức y... y... y...

Thái hậu nói luôn ba tiếng y rồi không nói tiếp được vì thanh âm ngài run bần bật.

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Người kia là ai vậy? Tại sao Thái hậu lại quan tâm đến người đó?

Rồi gã lẩm bầm:

- Chẳng lẽ người kia lại là phụ thân, hay anh em... hoặc người yêu của Thái hậu? Phải rồi! Nhất định là người yêu. Nếu là phụ thân hay anh em thì sao lại là một đại sự tuyệt đối bí mật? Lão con rùa đã nắm được đằng chuôi mà lão muốn mượn tay Thái hậu giết gã thì e rằng ngài vì lòng ụy kỵ lão con rùa mà phải nghe lời lão cũng chưa biết chừng. Nếu vậy thì vụ này thật nguy cho ta.

Sau gã lại tự nhủ:

- May mà ta ẩn ở nơi đây nghe rõ trước. Nếu trường hợp mà ta lâm vào tình trạng nguy ngập thì ta phải tính kế làm cho câu chuyện thành rối loạn xà ngầu, khiến mọi người phải chạy tán loạn. Lão gia mà sợ con rùa già thì đâu phải là anh hùng hảo hán?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>